

Enveredada pola nobre estrela da noite de Nadal, chegareime a Begonte, esa vila que queda aló na estrada da Coruña a Madrid ó seu paso pola chaira lugesa.

As festas do Nadal volvéronse aínda máis entrañables para min desde que son adulta e ben consciente deses significados ancestrais cos que se foron mesturando os sentimentos relixiosos.

Así que este ano empezarei a celebración por darlle á miña casa un amaño especial, como cando era nena. Encherei de luces a ponla dunha árbore, costume en aparencia das culturas nórdicas pero tamén moi nosa por estarmos ligados des sempre á natureza polos ritos ancestrais do cambio de estación.

E non esquecerei montar nalgún recanto o meu presebe de figuras de barro sobre mofos, un dos símbolos máis populares do nadal e arraigado entre nós quizabes polas reminiscencias das pequenas imaxes dos deuses lares protectores do fogar que se gardaban nos altares domésticos das casas romanas.

Pero aínda así, e tendo bo tino de aproveitar cada recanto da casa e mesmo a gastronomía para o relembro, a festa de Nadal non me pasará por vez sen ir á Chaira luguesa, é dicir, á vila de Begonte onde se expón ó público desde hai vinte-tres anos un singular belén movido pola maxia da electrónica, representación navideña que cada ano atrae a máis interesados e curiosos.

Xa alí, por entre o fume rural que sobe ós ceos como os maitines albos, pagará a pena sen-

IMOS ATA BEGONTE

tirse peregrina nunha invernal viaxe que culmina en se sentir anovada, tan clara e primitiva como o canto das aves matutinas riba das bidueiras mesetarias, que son tamén símbolo da esperanza na espidez inverniza.

E perante as figuras, os ribazos, o río prateado, a lavandeira, os serranchíns... é de notar como se apalpa máis de cerca a emoción oferente dos nobres Magos.

Como humilde escritora, eu non teño nada mellor para levar que un paxel acugulado de palabras en carabelo de vimbio, palabras que hoxe hai que rescatar dos teletipos para as liberar das tristes connotacións da intolerancia, das novas sanguíneas, da insolidariedade humana e do vergoñento dominio dos poderosos sobre os necesitados, nunca mellor representados que no pobre presebe do Señor.

¡Maneia ós visitantes que tomen o meu exemplo e acudan cabo desta marabilla móbil! Costou tantos esforzos a súa construción e precisa tal tensión para manterse e mellorarse a cadora que nos pode servir tamén como modelo da obra colectiva feita por un grupo de traballo que atopa como guía a bos e xenerosos, tal don Xosé Domínguez Guizán, a alma mater deste inxenioso invento.

Acontece en Begonte tal mestura de luces, movementos, ritmos, ruídos, música, arte popular e entusiasmo que o conxunto estimula sen demora a secundar tal realismo a lle pedir ó Neno un sopro inxel da súa boca para que mande o vento maino sobrevoar a Terra e zoar cal sinfonía que

ceibe paz nas almas, pan nas artesas e profundos manancíos de auga nos brocais sedentos e espallados no mundo.

Non é de estrañar, pois, que esta pequena vila e o seu meirande logro estean a recibir o premio popular.

Porque os seus visitantes, que son moitos, téñena convertida no símbolo do nadal galego.

¿E hai mellor oferta que sentir o misterio canda a vida cotiá ben retratada, miúda e abarcable, lírica e emotiva?

Nada me estrañaría que en Begonte cabo do nacemento florezan neste inverno os primeiriños froitos desa estrea do ano internacional da tolerancia que xa estamos a piques de encetar.

Que así sexa e a todos nolo outorgues, Meniño de Begonte e de Belén.